

sabırsızlık zamanı

kasım'20

İÇİNDEKİLER

Söylemenin En İyi Yolu Yapmaktır.....	4-5
Bu Düzene Mecbur Değiliz.....	6-7
İşçileri Şimdi Daha İyi Anladım.....	8-9
Karanlık Sokaklar.....	10
Çözüm Harekete Geçmekte!.....	11-13
Giydiklerimizin Ardındaki Kalpler ve Eller.....	14-15
Özgürlüğümüz İçin Faşizme Karşı Birlikte Yürüyoruz!.....	16-17
Felsefenin Temel İlkeleri 3.....	18-21
Kitap Tanıtımı 'Körlük'.....	22-23

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Kasım sayımız ile yeniden karşınızdayız. Üniversite gençliğinin faşizmin tescilli kurumu olan YÖK'e, dinci-gerici eğitim sistemine, geleceksizliğe, intiharlara karşı sokaklara çıktığı, işçilerin kıdem tazminatını kaldıracak ve işçilere köleliği dayatacak torba yasaya karşı sokaklarda olduğu bugünlerde İzmir'den kötü haberi aldık. Bu senenin başında Elazığ'da deprem olmasının ardından geçtiğimiz haftalarda İzmir Seferihisar açıklarında gerçekleşen deprem onlarca binayı yıkıp, yüzlercesini hasarlı bırakırken, herhangi bir önlem almayan, tehlikeli bölgelerde bina yapılmasına izin veren devletin ihmalkarlığından dolayı 100'ü aşkın insan hayatını kaybetti, binlerce kişi yaralandı. Evleri yıkılanlar, yakınlarını kaybedenler ve enkaz üzerinde şov yapan iktidarın bakanları... Sermaye egemenliği insan hayatını hiçe sayıp en çürük binalarda bile yaşanmasına onay verirken depremin hayatlarımızın bir gerçekliği olduğu yaşadığımız topraklarda depremin sonuçları tıpkı pandemi gibi yine sınıfsal oluyor. Deprem vergilerini cepe indirdikleri gibi yoksullar depremlerde, sellerde salgınlarda ölmeye devam ediyor. Pandemiden kaynaklı ölenlerin, virüse yakalananların büyük çoğunluğu nasıl işçiler, emekçilerse depremlerde de hayatını kaybedenlerin, evi yıkılanların büyük çoğunluğu emekçiler oluyor. Ama evi yıkılan, gidecek yeri olmayan insanların acil ihtiyaçları hemen dayanışma ağları karşılanıyor, yoksullara özgü olan o soylu duygu "dayanışma" ortaya çıkıyor. Bir taraftan deprem olurken diğer taraftan siyasal süreç çok yoğun, toplum yaşadığı sorunlardan kaynaklı öfkeli ve yan yana gelmek istiyor. Faşizm dinci-gerici çetelerini, kendi güçlerini son kapışmaya doğru hazırlarken, en küçük bir ses çıkmasını diye baskıyı iyici koyulaştırıyor. Dinci, gerici çeteler İstanbul'un merkezi bir yerinde 25 Ekim tarihinde çok rahat gösteri yapabiliyorken, aynı gün Kadıköy'de "Birlikte Yürüyoruz" kampanyasının startını vermek isteyen DÖB, Dev-Güç- HDP Gençlik Meclisleri ve YDG'nin basın açıklamasına polis hunharca saldırdı, 60 kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. Faşizmin kimden yana olduğunu anlamak için bu iki resme bakmak yeterli. İşte bu sayımızda orta yazımızda faşizme karşı mücadelenin yolları nasıl olmalı irdelerken, günümüzün yaygın davranış biçimi haline gelen intiharları konu edineceğiz, birlikte yeni insan nasıl olmalı tartışmasına bakarken, burjuva kültürün yarattığı moda kavramına kafa yoracağız. Okur mektuplarımızın, kitap tanıtımlarımızın, felsefe yazılarımızın olduğu dopdolu bir sayı sizleri bekliyor. Sizler de fanzine yazı yazabilir, okur mektuplarınızı, çizimlerinizi, edebi üretimlerinizi bizimle paylaşabilirsiniz. Dayanışmayla...

SÖYLEMENİN EN İYİ YOLU YAPMAKTIR

“ Gençliğin sesini, soluğunu ne yapsalar da kesemeyecekler! Bizler kapitalist sistemin pervasız saldırılarına karşı sesimizi daha da yükselteceğiz. ”

Faşizmin azgınca saldırılarını yoğunlaştırdığı bir süreçten geçiyoruz. Evet, finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü olan faşizm, yaşam alanlarımızın her alanına saldırarak nefes borularımızı tıkamaya çalışıyor. Bugün meslek odalarına saldırılardan tutalım, kadınlara, işçi sınıfına, gençliğe kadar çok kapsamlı bir saldırı dalgası var. Hayır, bu saldırılar güçlü olduklarından değil bilakis güçsüzlüklerinden dolayıdır. Bu süreçte devrimci gençliğe yönelik saldırılar daha da artmış durumda. Kaçırımlar, ajanlaştırma politikaları, gözaltılar, tutuklamaların haddi hesabı yok. Faşist devlet bu saldırılarla devrimci gençliği yıldırmaya, sindirmeye çalışıyor. Ama nafiye. Gençliğin sesini, soluğunu ne yapsalar da kesemeyecekler! Bizler kapitalist sistemin pervasız saldırılarına karşı sesimizi daha da yükselteceğiz. Çalışmalarımıza daha yoğun bir şekilde devam edeceğiz. Daha disiplinli, daha özverili ve fedakarlıkla örgütlülüğümüze güç katacağız.

Peki Bu Süreçte Çalışmalarımızı Daha İyi Örgütleyebilmek İçin Ne Yapmalıyız?

Bir çalışmada çalışmayı bitirici olan birincil etkenlerden birini açarak başlamak istiyoruz. Bu birincil etken oblomovculuk. Yani tembellik. Hata yapmaktan, yanlış yapmaktan çekinmek, herhangi bir toplumsal mesele patladığında inisiyatif geliştirmeyerek devrimci eylemleri gerçekleştirmemek ve sürekli olarak ertelemenin sonucu olarak ortaya çıkar oblomovluk. Oblomovluk için temelde tembellik üzerinden tanımlamalar yapılmış olsa da aslında birçok özelliği kendi içinde barındırmaktadır. Oblomovluk için “... Başlanılan bir işin bitirilmeyişi, yapılması için karar alınan bir işin çeşitli gerekçelerle ertelenmesi, bu işe başlamak için gerekli kararlılık ve enerjinin gösterilmeyişi, fedakarlıktan kaçınma, etrafta her gün sayısız olay yaşanırken, söz uygunsu dünya yıkılırken kendi yüreğinin kabuğunda yaşama, kendi düşüncelerine dalıp başkası için kılını kıpırdatmama, her şeyi kafalarda oluşturulan küçük dünyalara hapsetme ve onun dışına bakma ihtiyacı dahi hissetmeme, çok konuşup büyük laflar etme ama hiçbir çalışma için gönüllü olmama vb. özellikler sayılabilir” diye çok iyi bir şekilde özetlenmiş Yeni İnsan broşürümüzde.

Eğer ders almıyorsak, yine yapmamız gereken şeyleri yapmıyorsak ya da ertelemeye devam ediyorsak işte asıl sorun burda başlıyor. Bu sorunu ortaya koyduğumuza göre çözümünü de tartışalım. Sorunun çözümü tamamen meselelere pratik yaklaşılmaktan geçiyor. Eğer bu sorunları yaşamaya devam ediyorsak, bu bizim atılgımızdan dolayı tekrarlanıyordur. Oblomovluğun tesirini üzerimizden atmak istiyorsak pratik davranmamız şart. Oblomovluktan kısaca böyle bahsedebiliriz.

Devamında ise mücadele içindeki devrimci ruhu yaratma noktasında fedakarlık ve özverili çalışmayı irdeleyelim. Yapacağımız çalışmalar açısından en önemli noktalarından birisi özverili ve fedakarlıkla dört kolla işlerimize sarılmaktır. Günlük hayatımızda bazen kendi kişisel hayatımızda yaşadığımız meseleleri yaşamamızın merkezine koyabiliyoruz. Bunu yaparken şunu unutmamalıyız; eğer bizler devrimci mücadelenin içerisindeyse zamanımızın büyük bir bölümünü devrimci mücadeleye ayırmalıyız. Hepimiz insanız, genç insanlarız. Gezmek, tozmak, kendimize vakit ayırmak hepimizin istediği bir durum. Elbette ki kendimize de zaman ayırmamız şart ama hayatımızın merkezinde kendi kişisel hayatımız olursa, yeni bir dünyanın yaratıcısı olmak için yeterince özeni, özveriyi, fedakarlığı göstermemiş oluruz. Fidel yoldaşın da deyimiyle eğer her devrimcinin görevi devrim yapmaksa her devrimci genç de hayatının merkezine devrimci mücadeleyi koymak zorunda.

Aslolan her zaman devrimdir ve devrime pratik yaklaşılmaktır. Kapitalist sistemin yarattığı her türlü pisliği yok etmek ve bu sistemi yıkıp, sınıfsız, sömürsüz bir dünyayı inşa etmek istiyorsak hiçbir şeyi önümüze engel, bahane olarak koymamalıyız. Bunu derken asla bir insan her işi yapabilir sonucu çıkmaz. Ama şunu iddia edebiliriz ki gönüllü bir çalışma temelinde, yeterli zaman ve çaba gösterildiğinde bir devrimcinin yapacağı bir şey yoktur, yeter ki bunu isteyelim.

Yaşadığımız düzende biz gençlere sunulan geleceksizlik, işsizlik, intiharlardan, başka bir şey değil. Evet, en temelde kendi geleceğimiz için kararlı bir şekilde mücadele etmekten başka çaremiz yok. Pislik, kan akan bu sisteme hiçbirimiz mecbur değiliz. Bu düzeni alt üst etmek, özgürlüğümüzü kazanmak için belki de farkında olmadığımız kadar güçlüyüz. İşte tam da bu noktada çalışmalarımıza bu yüzden dört kolla sarılmak ve feda ruhuyla daha ileriye götürmek çok önemli. Evet, anlattığımız şeyler hemen bir çırpıda olacak şeyler değildir. Zaman içerisinde, süreç içerisinde olacak şeylerdir. Devrimci mücadelede süreç ileriye doğru giderken her geçen gün kendimizi geliştirdikçe, bu düzeni devrim yoluyla değiştirme bilinci olgunlaştıkça bizlerin de o denli devrimci mücadeleye fedakarca, özverili yaklaşmamızın önü daha çok açılacaktır.

Roza

BU DÜZENE MECBUR DEĞİLİZ!

Furkan sustu: ağır ağır, içten içe... Her tarafı kanadı. Derisinin altında sandı dikenleri. Her tarafı kanadı. Kendi ellerinde aradı katili. Bulutlar ve gün batımı dedi, özellikle bulutlar ve gün batımı... Furkan bu dünyayı sevdi, yüreğinde hissetti güzellikleri. Ondandır olmayan bir yanlışlık vardı; kendinden bildi. Furkan soğudu, kör oldu. Koca şehirleri aydınlatan projelerde, karanlığına bir mum ışığı yoktu. Önünü göremedi, Furkan düştü.

Furkan Celep (2002-2020). Kocaeli’de bir kargo firmasında çalışan 18 yaşında bir genç. Instagram üzerinden paylaştığı intihar notu. Ve son.

Henüz yaşam serüvenin başında, böylesine kara bir umutsuzluğu, çaresizliği kim akıttı içine? İçinde bulunduğumuz toplum Furkan’ı ve onun gibileri neden yok ediyor, hayatta tutamıyor?

İnsanlar neden intihar ederler? Bir toplumda sürekli hâle gelen intihar vakaları bu toplumun hangi yapısal özelliklerini açığa çıkarır?

Toplumbilimci Emile Durkheim bu konu üzerine çalışan ilk kuramcılardan. 1897 tarihli eseri “İntihar”da, intiharın sosyal nedenlerini belirlemeye ve çalışmasına bilimsel bir usulamla getirmeye çalışmıştır.

Durkheim intiharı sosyal bir durum olarak bireyi aşan ve grubun davranışlarında bir sınırlama olarak işleyen bir fenomen olarak ortaya koyar. Yani intihar sosyal nedenler tarafından tetiklenir. Durkheim, bir kişinin kendi hayatına son vermesinde iki ana toplumsal neden olduğu sonucuna varmıştır: sosyal bütünleşme ve düzenleme. Sosyal bütünleşme, bireyin toplum içinde yer aldığı rollerle kendisini toplumun bir parçası olarak görmesi veya toplumdaki bireylerin birbirine ne kadar bağlı olduklarının derecesi olarak ele alınmaktadır. İkinci boyut olan toplumsal düzenleme toplumun kurallarının, normlarının ve değerlerinin gücü ile bireyin “rasyonel olmayan” arzu ve isteklerinin düzenlenmesi olarak adlandırılmaktadır. Durkheim bütünleşme ya da düzenlemede başarılı olamayan bireylerin intihar etmelerinin daha olası olduğunu söyler; başka bir deyişle, bireyin toplumla ilişkisindeki bir çeşit uyumsuzluğa bağlar intiharların bir kısmını. Bu, yaygın gelenek ve inançlara aykırı bir hayat tarzına sahip olmanın ya da kimseyle derinlikli bir ilişki kuramayıp tamamen yalnızlaşmanın getirdiği bir depresyondan kaynaklanabilir. İstanbul Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünli’nin intiharı, klasik anlamda Durkheim’ci bir duruma işaret ediyordu. Hem maddi sorunların getirdiği yetersizlik ve çaresizlik

hisleriyle boğuşuyordu, hem de görünüşü ve hayat tarzı onu çevresiyle uyumsuz kılıyor, sosyal baskı karşısında savunmasız bırakıyordu.

Durkheim'in düzenleme olarak adlandırdığı etken, günümüz dünyasında, toplumun her kesiminin insani çıkarları doğrultusunda oluşturulmuyor; tersine, yöneten azınlığın elinde işçi ve işsiz yığınlarını zararsız hale getirmek için bir manipüle aracı haline geliyor. Bu durum, bu düzen içinde yetişen bireylerin topluma ve kendi benliklerine yabancılaşmasına, kendilerini bu normlar arasında sıkışmış, hapsedilmiş hissetmelerine sebep oluyor. Tüketim tutkusunun doruklarına ulaştığı, var olmanın sahip olmaya eşitlendiği bu toplumun,

dayanışma ve kolektivite yerine tekbenci, empati yoksunu, atomize bir bireyler topluluğuna dönüşmesini izledik son yüz yılda.

Ekonomik kriz, pandemi, yozlaşan toplum, otoriter rejimin yarattığı boğucu atmosfer, kapitalist düzenin gezegenimizde yarattığı yıkımlar, tahribatlar... Tüm bu olumsuzluklar içinde bir gelecek görebilmek için mevcut sistemin bakış açısından kurtulmak gerekiyor. Böyle bir durumda insanı, yine kapitalizmin bir ürünü olan umutsuzluk ve depresyondan kurtaracak olan; bir çıkış yolu arayan ellerde fener görevi görecek olan Marksizm-Leninizmdir.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

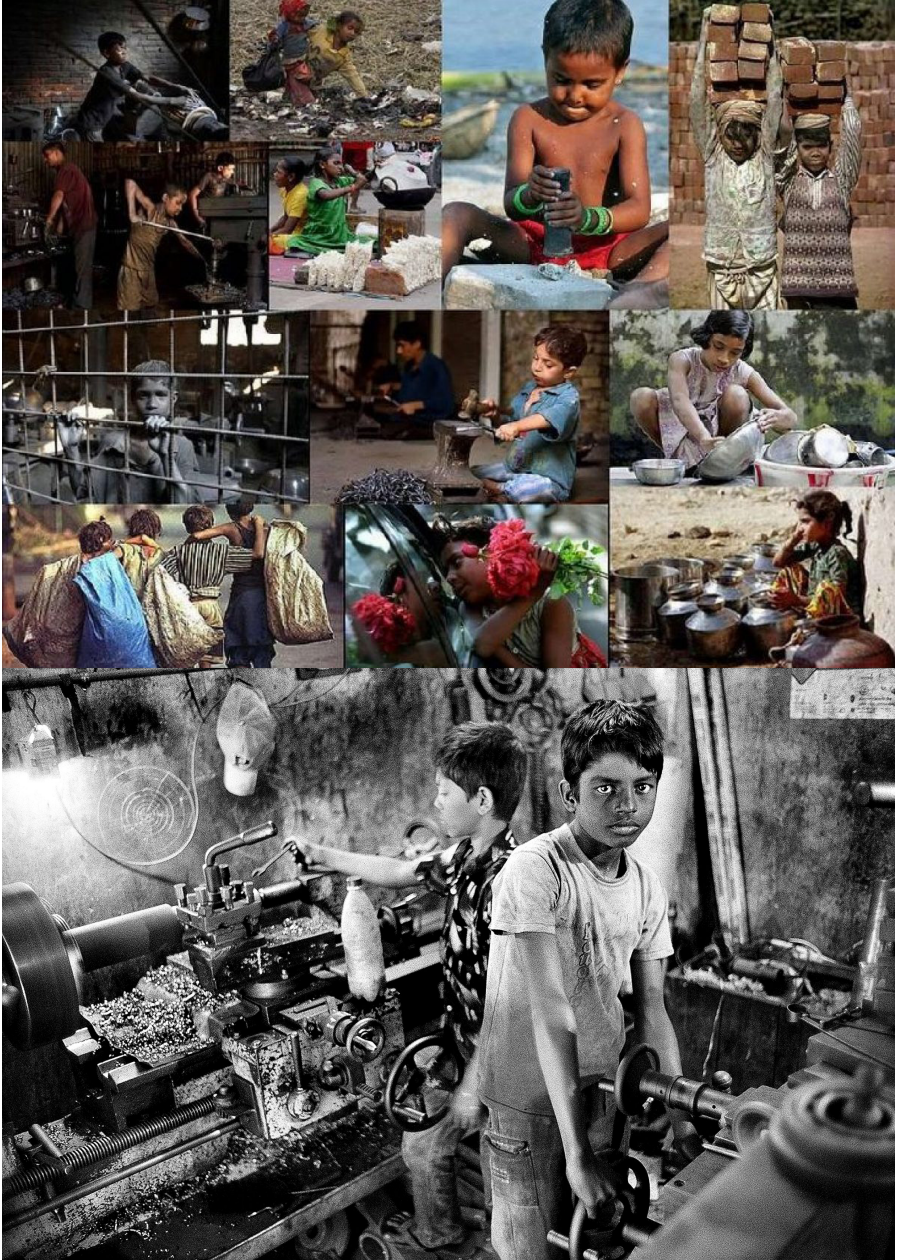
“İŞÇİLERİ ŞİMDİ DAHA İYİ ANLADIM”

Merhaba ben İstanbul'dan bir lise öğrencisiyim. Pandemi sürecinde birçok kişinin de yaşadığı gibi ben de maddi zorluklar ile karşılaştım. Ve yaşadığım yerin yakınlarında çalışabilecek bir iş buldum. İş yerinde gün içerisinde üretilebilecek metanın bir sınırı yoktu ve sermayedarın işçiden istediği sürekli daha fazla ve daha hızlı çalışmamızdı. Aslında işçi elinden gelenin en hızlısını, en iyisini yapmasına rağmen bütün gün oturarak işçiyi azarlayan sermayedar, işçinin temel ihtiyaçları olmasa, işçileri 24 saat boyunca robot gibi çalıştıracak kadar acımasızdı. Benim çalıştığım yerde özellikle çocuk ve göçmen işçiler çalışıyordu, çünkü emek gücünü en ucuzdan satın alacağı ve yaşamak için ne iş olursa çalıştıracağı kişiler göçmen ve çocuk işçilerdir. Orada tanıştığım bir çocuk işçi 2 sene önce oradaki patronun sürekli işini daha hızlı yapmasını söyleyerek onu azarlaması ile yanlışlıkla parmağını pres makinesine kaptırmış. Bu işçi arkadaşımıza yaptıkları ise, arabaya kan akmasın diye parmağını poşete sarmışlar ve kaçak işçi çalıştırdıkları için daha doğrusu sermayedar karından zarar etmesin diye arkadaşımızı 6 saat boyunca tedavi ettirmemişler. En sonunda bir şekilde 6 saat sonra arkadaşın parmağını tedavi ettirebilmişler, tabii maaşından keserek ve parmağı yaralı olmasına rağmen

ertesi gün yeniden işe çağırarak. Bir diğer tanıştığım çocuk işçi ise ben onunla tanışmadan iki hafta önce parmağını ve elini pres makinesi ile yaralamasına rağmen burjuva özentisi usta başının ona “Devam et bir şey olmaz” demek olmuş. Yevmiyeleri alma günü geldiğinde ise sanki kendisi gün boyunca 12 saat çalışıyor ve sürekli daha hızlı çalışması için azar yiyormuş gibi ve işçilere hayrına para dağıtıyormuş gibi değişik hallere bürünen sermayedara bu maaş çok az diyince “Sizin kiranızı ödüyoruz, daha ne istiyorsunuz” diyor bay sermayedar. Çalışan mülteci işçiler için iş yerinin bahçesinde iki küçük evin kirasını ödeyen patronun “Evinizin kirasını ödüyorum” dediği iki evin birinde Suriyeli işçilerin hepsi kalıyor diğer evde ise Gürcü işçilerin hepsi kalıyor. Çocuk işçiler dayak yiyor, azar işitiyor, çok düşük fiyatlara çok fazla emek gücünü satmak zorunda kalıyor ve tek istedikleri şey kendileri için biraz zaman yaratabilmek. Çocuk diyip geçmemek lazım; çocuk işçileri tek başlarına bıraksanız tüm iş yerini işletebilir ama en değersiz görülen, en çok emek eden ve hayatından verdiği bunca şey olmasına rağmen en düşük karşılığı alan yine onlar.

İstanbul'dan Bir Liseli DÖB'lü

Karanlık Sokaklar

Gelecekten ses yok
Gençlerimiz telaş
Okursan sorun yok denir ama karnın hep aç
Yaralar da tuzlu
Sana da mı suçlu gözüyle baktılar?
Karanlık sokaklar
Sardı etrafı her yerde varlar
Düşüş mi sandın? Döküldü zarlar
Sen duyma diye örtüldü mezarlar
Ama onlar susmadı ve devam etti
Sana kalan sadece sefaletti
Bir bozuk para gibi harcadılar seni
Kin dolu birisine pasladılar yine
Kan tadı var ağzında
Taşladılar seni meyve veren ağaç gibi
Dalların kesildi senin artık
(Kesildi senin artık)

Kuş seslerini duyar gibiyim
Uzaktan gelir gibi bir kafeste
Uzaklaşamıyor yazık
Ve de kan geliyor ağzı

Uç kuşum kanatların yoldaşındır
Kargalara dikkat hayatı çalmasınlar
Olan düşlerini de elinden almasınlar
Maviler üzerimizden ayrılmasınlar

Kainat

ÇÖZÜM HAREKETE GEÇMEKTE!

“
**Ufukta ayaklanma
bulutlarının toplandığı
böylesi bir dönemde,
tarihi seyreden mi
olacağız, yoksa tarihin
akışına yön verenlerden
mi olacağız?**”

Sorunlarımızın katmerleştđđi, yaşamlarımızın giderek çekilmez bir hale geldiđđi bir dönemden geçiyoruz. Açlık, sefalet, savaşlar, yıkımlar, politik baskılar, gelecek-sizlik, işsizlik... Kafamızı nereye çevirsek orada acılar içinde yaşayan insanlar, nereye dönssek hayatından bıkmış, psikolojik olarak sorunları olan, geçinemeyen, aklında yurt dışına çıkma düşüncesi olan veya intihar etmeyi düşünen gencecik arkadaşlarımızla karşılaşmak mümkün. Pandemi ile birlikte daha da derinleşen, sorunların daha da gün yüzüne çıktđđı, gençlik olarak yaşadđđımız sorunların daha da biriktiđđi böylesi bir dönemde hepimiz bir çıkış yolu arıyoruz.

Gençliđđin, özelde öğrenci gençliđđin, belli kesimleri kendini yurtdışına atarak kurtuluşu bulmaya çalışırken, gençliđđin belli kesimleri de çalışma yaşamının zorluklarını, sömürüyü görüp kolay yollardan para kazanma adına çürümüş ilişki biçimlerini seçerek yozlaşıyor, tam da burjuvazinin egemen kültürüne, ideolojisine, yaşam anlayışına kendini kaptırıyor. Okul okuyan arkadaşlarımızın büyük çođđunluđu geçinebilmek veya ailesine bakabilmek için ya okurken çalışmak zorunda ya da okulu bırakıp tamamen çalışma hayatına katılmak zorunda kalıyor. Çeteleşme, uyuşturucu kullanımı ve suçla sürüklenme oranlarının

inanılmaz boyutlara vardığı, geri-
ci burjuva kültürün geniş gençlik
kesimlerini kendi tesirine almaya
çalışırken çürüttüğü bugünlerde
çıkış yolu göremeyen, yaşama
bir biçimiyle 'tutunmayı' başara-
mayan gençcik arkadaşlarımız
yaşamlarına son veriyorlar.

Kapitalizmin bizlere sunduğu
gelecek tahayyülünün sınırlılığı,
kapitalist dünyada her şeyin ama
her şeyin, buna duyguları, insani
değerleri, kültürü vb. de dahil ede-
biliriz, basit bir para ilişkisi biçimine
dönüşmesi emperyalist kapitalist
sistemin egemen olduğu her yerde
bizleri yaşamın dışına itiyor. Bütün
yeteneklerimiz, becerilerimiz, ze-
kamız, beden gücümüz bir kapi-
talist tarafından satın alınarak heba
ediliyor, genç işçiler olarak patron-
lara ne kadar artı-değer üretsek o
kadar yoksullaşılıyor, o kadar ya-
bancılaşıyoruz. Burjuva dünyanın
bize telkin ettiği, belleğimize ka-
zımaya çalıştığı ya kendi ayakları
üzerinde durabilen bir 'kurtsun'
ya da ezilmeye, baskı görmeye,
horlanmaya onlara göre 'ayak
takımı' olarak görülmeye mahkum
bir bireysin. Başarılı olmak, hayata
tutunabilmek, yükselebilmek için
diğerlerini ezmen, kendi başına
dalgalara karşı ayakta durabilmen
gerekliyor, dayanışma denen şey
kapitalist dünyanın hiç tanımadığı,
hiç bilmediği emekçilere özgü soy-
lu bir davranış, çünkü kapitalistlere
göre para ve güç ilişkileri her
şeyi çözebilir. Burjuva dünyanın
kültürüne göre çok çalışırsan çok

kazanır ve her şeyi elde edilebilir-
sin, peki ya yaşama tutunamayan,
çok para kazanmak değil, farklı
üretimlerde bulunmak, sıradaki
gibi değil sıradışı olmak, kendi ide-
alleri peşinde koşmak, insanlığın
sorunlarını acılarını düşünmek is-
teyen birisi olduğunda ne oluyor?
Faşist devlet aygıtı hemen karşı-
nda konumlanıyor, sana hizada
durman gerektiğini, sadece kendi
sorunlarına kafa yorman gerek-
tiğini hatırlatıyor, hele ki örgütlü
bir genç devrimciysen faşist dev-
letin tüm baskıları, gücü sadece
seni ve temsil ettiğin devrimci
mücadeleyi sindirmeye çalışıyor.
Peki, yaşadığımız topraklarda o
kadar yaşamsal sorunlar varken, o
kadar acılar birikmişken sermaye
egemenliği ve onun devleti bu
sorunları çözmek için gerçek an-
lamda bir şey yapıyor mu? Yazıyı
okuyanların hayır dediğini duyar
gibiyiz, bunun en yakın örneğini
İzmir depreminde tanık olduk.

6.9 şiddetindeki depremin vur-
duğu İzmir'de enkaz üzerinde
dinci-faşizmin temsilcileri resim-
ler çekip şov yaparken, ekipler
kurup çalışmalar yapan işçiler, e-
zilenlerin, emekçilerin o en soylu
davranışı olan dayanışmayı ören-
ler ile deprem vergilerini ceplerine
indirip emekçileri ölüme terk eden-
ler iki ayrı dünyayı temsil ediyor.
Bu iki ayrı dünyadan biri bugün
egemenliği her yerde ayak-
lanmalarla sarsılan köhnemiş,
her şeyi para ilişkisine dönüştüren,
emekçilerin, gençlerin yaşamlarını

dayanılmaz hale getiren burjuva dünya, diğeri ise dayanışmaya, sorunların ortak çözümüne, birbirinin yanında durmaya dayanan sosyalist dünya. Dayanışma çadırları kuran gençlerin çadırlarının yıkılmasına, yaşadığımız sorunlar karşısında sessiz kalmamızı, kabullenmemizi isteyenler gençliğin ve toplumun örgütlü gücünden korkuyor. Yan yana gelmemizi, ortak olan sorunlarımızın çözümü için birlikte mücadele etmemizi engellemeye çalışmaları tam da bundan! İşte çürümüş, köhnemiş burjuva kültürün, burjuva ideolojisinin bizlere sunabildiği hiç bir şeyin olmadığı, sorunları yaratanın ve bu sorunları derinleştirenin sermaye sınıfı ve onun devleti olduğu gün gibi ortadayken yalnız olduğumuzu düşünüp sessiz mi kalacağız, yoksa bir araya gelip mücadele mi edeceğiz?

Geleceksizlik, işsizlik, eğitimin niteliksizleşmesi sorununu çözüyoruz yalanını söylerken genç işsizliğin milyonlara varması, intiharların tavan yapması, açık çığığının iktidarın yanına kadar ulaşması zaman kaybetmeden harekete geçmemizi dayatıyor. Kapitalizm nasıl sebebi olduğu sorunları çözmek için kılını kıpırdatmayacaksa, çözümün devrim için mücadele etmek olduğunu bilince çıkarmamız gerekiyor.

Yeni bir dünya çığığının daha da yükseldiği bugünlerde harekete geçmenin, güçlerimizi birleştirmenin yakıcılığı daha da önem kazanıyor. Ufukta ayaklanma bulutlarının toplandığı böylesi bir dönemde, tarihi seyreden mi olacağız, yoksa tarihin akışına yön verenlerden mi olacağız? Biz tarihin akışına yön vermek için harekete geçmenin, sorunlarımızdan sadece şikayet etmenin değil, çözüm için harekete geçmenin tam zamanı olduğunu düşünenleriz. Beklemek, çözümü burjuva partilerden beklemek kof, içi boş umutlardır. Devrimi her yere taşımanın sorumluluğu hayatın içinde bulunan biz gençlerin, lisede gerici eğitimle yüz yüze olan liselilerin, şirketleşen üniversitelerde okumaya çalışan üniversitelerin, iş yerinde baskı gören, sömürülen genç işçilerin, sokakta rahatça gezemeyen, hayatın her yerinde ikincil kounmda olan genç kadınların işidir. Sorunlarımızı tespit ediyoruz, bu sorunlara karşı, toplumsal mücadelenin içinde yer alarak çözecek olan özne de bizleriz. Şimdi bekleme değil, harekete geçmenin zamanı!

K. Taylan Kızıldağ

Giydiklerimizin Ardındaki Kalpler ve Eller

**“Sistem asla
düzgün işlemiyor,
asıl sorun sistemin
kendisinde.”**

Petrolden sonra yer alan 2.4 trilyon \$ ile moda endüstrisi bir anda nasıl da fast-fashion haline gelip tüm dünyayı sardı. Her gün kendimize yeni kıyafetler aldığımız halde nasıl oluyor da dolabımızı açtığımız zaman kendimize; “Giyecek bir şeyim yok” diyebiliyoruz.

Amerika’da 60’lı yıllara kadar insanlar, kıyafetlerinin %95’ini üretirken şimdi sadece %3’ünü üretiyor. Bir Amerikalı ortalama yıllık 40 kg tekstil ürününü çöpe atıyor. Atıkları bu çöp ayrıştırılmayan, 200 yılda yok olan, çevreye ve havaya zarar veren atıklardır. Bu insanların yalnızca %10’u kıyafetlerini bağışlıyor ya da 2. el olarak satıyor. Peki Amerikalılara, bu kalan %97’yi şimdi kim üretiyor?

Maaşların çok düşük tutulduğu, çürük ve yıkılması an meselesi olan binaların içinde çalışan gelişmemiş yani geri bırakılmış ülkeler üretiyor - çoğunlukla Bangladeş, Pakistan, Hindistan -. Tekstil üretiminin başında yer alan bu ülkelerde kadınlar günlük 3\$ gibi bir maaş ile çalıştırılıyorlar.

Neden bu kadar düşük maaş dersenez; H&M, Primark, Zara gibi markaların başındaki insanlara sorabilirsiniz. Çalıştıkları ortam yeterince kötü değilmiş gibi bir de düşük maaş ile çalıştırılıyorlar. Daha iyi bir çalışma ortamı ve hayatlarını daha iyi sürdürebilecekleri maaş istedikleri zaman ise, yöneticiler tarafından ya dövülüyorlar ya da işten kovmak tehdidi ile karşılaşıyorlar. Kadınlar da bu işe gerçekten ihtiyaçları olduğu için çalışmaya devam etmeyi tercih ediyorlar. Peki bunları bilip de neden hala kimse bir şey yapmıyor? Fast-fashion insanların gözlerini bu kadar boyuyor olmamalı.

Bu olayları 2013 yılında Bangladeş'in Dakka kentinde yaşanan olaylara kadar kimse bilmiyordu. Sekiz katlı tekstil binası olan Rana Plaza, 24 Nisan günü, içinde binlerce çalışanı ile birlikte çöktü. Binden fazla insan öldü ve pek çok yaralı vardı.

Devletin tahliye emrine ve çalışanların her gün yönetime bu binanın çok tehlikeli ve yıkılmakta olduğunu söylemelerine rağmen yöneticiler, burada çalışmayı sürdürmeleri gerektiğini dile getirmiş. Bu insanlar ucuz kıyafetlerini canlarıyla ödüyor. Günde 3\$ kazanmak için öldüler.

Bu tarz olaylar olmasına rağmen hiçbir modacı, marka sahibi pişmanlık ve üzüntü belirtmedi. Onun yerine, "Daha da kötü şartlarda çalışabilirlerdi" gibi sözler söyleyip kendilerini aklamaya çalıştılar. Orada ölen insanlar kimsenin umrunda değil. Tek dertleri daha ucuza mal edip daha pahalıya satmak ve kar oranını arttırmak. Bu böyle olmamalıydı.

Mesele ucuz kıyafetler değil, asıl mesele emekçilerin hayatlarının önemsenmemesi. Bu kadar fazla para kazanırken nasıl oluyor da bu insanların güvenliklerini sağlamıyorlar? Sistem asla düzgün işlemiyor, asıl sorun sistemin kendisinde.

Hayatlarını sürdürmek için, sizin bir gün giyip ertesi gün attığınız ucuz ve kalitesiz kıyafetleri bu şartlarda üretmeleri sizce ne kadar adil? Sürekli üretilip çok fazla tüketiyoruz. Bu hiç mantıklı değil. Moda asla ama asla tüketilebilir bir ürün olarak görülmemeli.

VENÜS

ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ İÇİN FAŞİZME KARŞI BİRLİKTE YÜRÜYÖRÜZ!

Faşizmin toplumun nefes alan tüm hücrelerine yönelik saldırıları hız kesmeden sürüyor. Sokakta yapılan basın açıklamaları yasaklanıyor, devrimci demokrat güçlerin her türlü çalışması engelleniyor, baroların seçimleri iptal ediliyor, ses çıkaran, faşizme karşı gelen her ses zindanla, gözaltıyla işkenceyle bastırılmak isteniyor, insanlarımız helikopterlerden atılıyor.

İşçilerin grevleri devletin güvenliği zedelediği gerekçesiyle keyfi olarak yasaklanırken, kadınlara, gençliğe, işçilere, Kürt halkına yönelik her türlü saldırının önü açılıyor. Bildikleri ve ellerinde kalan tek şey çıplak zor ve devlet teröründen başka bir şey değil.

Ekonomik krizin giderek derinleştiği, işsizliğin ve sefaletin çığ gibi büyüdüğü, yönetememe krizini yaşayan sermaye sınıfının saldırılarını azgınlaştırdığı, içeride dışarıda savaş politikası ile şovenizmin ve ırkçılığın körüklendiği bugünlerde, en geçerli sözün sokakta söylenmesi gerektiği bilinciyle harekete geçiyoruz.

Faşizme karşı en geniş ve en kararlı devrimci birlikteliğin inşa edilmesinin kendini bir zorunluluk olarak dayattığı bugünlerde birleşik gençlik mücadelesini “Birleşik Gençlik Meclisleri” kapsamında

örgütlemeyi kendimize tarihsel bir görev olarak belirleyerek, çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Gençliğin yaşadığı geleceksizlik, işsizlik, sefalet, hayattan kovulma, nitelsiz ve gerici eğitim, yoğun emek sömürsü, genç kadınların yaşadığı taciz, şiddet, baskılar gibi sorunlara karşı birlikte mücadele etmenin önemi her zamankinden daha yakıcı bir durumdadır.

Bu kapsamda önümüzdeki süreci birlikte örgütlemek, Dev-Güç, DÖB, HDP Gençlik Meclisleri ve YDG olarak 15 Kasım’da ilan edeceğimiz, dağınık güçleri bir araya getirmeyi hedefleyen, gençlik hareketinde ilkeli ve yüzü sokağa dönük devrimci bir birlikteliğin inşası için kolları sıvamış durumdayız.

25 Ekim Pazar günü “Faşizme Karşı Özgürlüğümüz İçin Birlikte Yürüyoruz” şiarıyla kampanyamızın startını vermek için Kadıköy Rihtım Meydanı’nda saat 14.00’te bir araya geldik. Ölümsüzleşen devrimci önderlerin resimlerini de taşıdığımız ve kampanyamızı ilan edeceğimiz eylemimize polis, devrimci önderlerin resimlerini bahane ederek saldırdı. Saldırı sonucu aralarında 4 DÖB’lü yoldaşımızın da olduğu 61 arkadaşımız işkence ile gözaltına alınırken, gözaltılarda arkadaş-

larımıza çıplak arama dayatıldı, arkadaşlarımız darp edildi.

Aynı saatlerde İstanbul'un başka bir semti olan Aksaray'da dinci-faşistlerin düzenlediği gösteri hiçbir engellemeyle karşılaşmadan, IŞİD ve ÖSO gibi barbar, dinci-gerici örgütlerin bayrakları açılarak gerçekleşti. Faşizmin kimden yana ve kime düşman olduğunu anlamak için, bu iki görüntüye bakmak yetecektir. Bir tarafta insanlığın kurtuluş mücadelesini yürüten ve bunun için her türlü bedeli ödemeye hazır olan devrimci gençler ve uğradıkları saldırı, diğer tarafta dinci-faşizmin destekçisi, kafa kesici gericiler ve rahatça, engellemeyle karşılaşmadan gösteri yapabilmeleri...

İşte gençlik olarak tüm sorunlarımızın yaşamlarımızı dayanılmaz hale getirdiği, ekonomik, sosyal ve psikolojik olarak yıkıma uğradığımız böylesi bir dönemde devrim için savaşmaktan başka çözüm yolu kalmamıştır. Bizlere çaresiz ve yalnız olduğumuzu telkin edenlere inat, gençliğe çağrımızdır, çaresiz ve yalnız değiliz!

Özgür ve yeni bir dünya için gelin sokak sokak, kampüs kampüs, lise lise, fabrika fabrika yan yana gelelim, birleşik gençlik mücadelesini yükseltelim!

Sorunlarımız ortak ve çözümlerimiz de ortak!

Ellerindeki tüm imkanlara, tüm zor araçlarına rağmen korkuyorlar, korkularını gerçeğe çevirelim!

ŞİMDİ DEVRİM ZAMANI!

YAŞASIN BİRLEŞİK GENÇLİK MÜCADELESİ!

BASKILAR, GÖZALTILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)

Felsefenin Temel İlkeleri – 3

Gerçekliğe bilincin önce olduğu bir yaklaşımla mı yoksa maddenin önce olduğu bir yaklaşımla mı ulaşılabileceği tartışmaları çağımızdan yüzyıllar önce başlamıştı. Marx, Tarihsel Diyalektik Materyalizmi oluştururken bu tartışmaların ortaya çıkardığı felsefi düşüncelerin en iyi bulgularını bilimin son bulgularıyla, devrimci pratikle birleştirip yeniden biçimlendirdi ve böylece felsefi düşünceyi daha yüksek bir aşamaya getirdi. Yani felsefenin tarihindeki materyalizm ve idealizm, diyalektik ve metafizik kavgası yeni bir dünya görüşünü oluşturdu: Tarihsel Diyalektik Materyalizm. Köleci Toplumda Materyalizm ve İdealizm Savaşı Materyalizm ve İdealizm ilk olarak Hindistan, Çin, Mısır gibi köleci toplumlarda görüldü. Eski Yunan ve Roma'da çağının en gelişmiş düzeyine ulaştı. Yunanlı düşünür Demokritus ise antik çağın en büyük başarısını, atom teorisini, oluşturdu. Antik Çağların materyalistleri dünyanın maddi varlığından emindiler, bu yüzden bir "arkhe" yani diğer tüm maddelerin ondan türediği bir ana madde arayışındaydılar. Bu ilk maddeyi doğada bulunan olgularla özdeşleştiriyorlardı. Hindistan'daki eski Materyalizm okullarında 4 elementin (Ateş, Su, Hava ve Toprak) var olan her şeyi, canlılar dahil, oluşturduğunu söyleyerek bir tanrının varlığını reddediyorlardı.

Antik Yunan felsefesinde idealizm ve materyalizm kavgası Platon ve Demokritus'la karşılığını aldı. Demokritus'un atom teorisi antik çağın en büyük başarısıydı ve materyalist doğa biliminin temellerini attı. Demokritus'a göre yaratılmamış, yok olmayan ve değişmeyen olan tek madde atomdur. Atomlar sonsuzdur, parçalanamaz ve içine nüfuz edilemezler. Demokritus'un materyalist düşüncesinin düşmanıysa, idealist görüşe sahip Platon'du. Platon gerçeklerin (ideaların) yalnızca akıl ile bilinebileceğini, maddi dünyanın gerçek olmadığını iddia etti. Platon materyalistlere ve tanrıyı kabul etmeyenlere karşı savaşıyordu. Demokritus, köleci sınıfın orta tabakalarının temsilcisiydi, bir demokratı. Zanaatın, ticaretin, bilimin gelişmesi tarafındaydı. Platon köleci toplumun, yunan aristokrasisinin temsilcisiydi. Siyasal ve sosyal düşünceleri son derece gericiydi ve kölelere karşı nefretini saklamıyordu. Eski Yunan medeniyetinin diğer bir büyük düşünürü olan Aristoteles, Platon'un idealizmine itiraz ederek ve doğanın hiçbir düşünceye bağlı olmadığını ve maddi dünyanın varlığını kabul etti. Dünyanın bilinebilir olduğunu savunuyordu. Aynı zamanda Aristo mantık biliminin kurucusu olarak bilinir.

Aristo'dan sonraki düşünürler de Materyalizm ve Diyalektik düşünceyi geliştirmeye devam ettiler. Buradan da anlaşılacağı gibi, Antik düşünürler bilimsel dünya görüşünün temellerini oluşturmuşlar, gerçekliği maddeci bir şekilde araştırdıkları için, kendiliğinden materyalizmi yaratmışlardır. 17. ve 18. Yüzyılların Metafizik Materyalizmi Köleci toplumun yok olması ve feodal topluma geçişle birlikte eski antik çağların materyalist dünya görüşü de unutuldu ve yerini din bilimine bıraktı. Kiliseler bu çağda egemen güçtü, bilimi ve eğitimi etkiliyordu. Kısacası uzun bir süre için felsefe idealist ve dinsel dünyanın hizmetkarı oldu. Ama buna rağmen, kilisenin baskısı ve çağın gericiliğine rağmen yine Uzak Doğu ülkelerinde bilim geliyordu. 16. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar Batı Avrupa'da burjuva devrimleri en yoğun zamanlarındaydı ve kapitalizm birden fazla ülkeye yerleşti. Kapitalist üretimin ihtiyaçları bilimsel bulgulara dair birikim sürecini şartlandırıyor; tarımı ilerletebilmek için daha fazla bilgiye ihtiyaç vardı, inşaatları organize etmek için ham maddelerin özelliklerini tanımak gerekiyordu...

Bu durum fizik, kimya, astronomi, mekanik gibi bilimlerin gelişmesini sağladı. Bu çağda doğa bilimleri için, Analitik Metod kullanılıyordu. Analitik metod doğanın düşüncede birçok kısımlara bölünmesi, sınıflandırılması ve her birinin kendi başına incelen-

mesi anlamına geliyordu. Bu metodun aşırı kullanımı nesnelere ortak bağlarının koparılması, ayrı ayrı değerlendirip bu nesnelere içsel süreçlerinin ihmal edilmesi demekti ve bu aşırı kullanım metafizik bilgi metodunun oluşmasına sebep oldu. Bu metod daha sonra doğa bilimlerinden felsefeye geçti. Doğanın metafizik kavramı ve mekanik biliminin ağırlıklı gelişimi 17. ve 18. yüzyıllarda metafizik ve mekanik karakterli materyalizmi geliştirdi. Modern çağların materyalizminin ilk temsilcisi İngiliz düşünürü Francis Bacon'dur. Bacon'un felsefesinin temelinde bilim vardı. Bilimin insanları aydınlatma ve geliştirme işlevini öne çıkardı, idealizm ve dine karşı savaş açtı. Ayrıca Bacon tümdengelim metodunu ihmal etse de tümevarımcı bilgi metodunun kurucusudur. Thomas Hobbes ve John Locke İngiliz felsefesinde Bacon'un ardılları olmuşlardır. Thomas Hobbes metafizik materyalist sistemini geliştirdi. Hobbes, var olan her şeyin maddenin hareketiyle açıklanabileceğini öne sürmüştü ve bütün cisimleri mekanizmalara bağlıyordu. Tanrı sorununu ise bilimin değil inanç işi olduğunu söyleyerek, Tanrıyı kendi felsefi sisteminin dışında tutmuştur. 17. Yüzyılın ikinci yarısında İngiltere burjuva devriminde zafere ulaştığında, İngiliz burjuvazisi aristokraziyle uzlaştı ve bu yüzden İngiltere'de materyalizm yerini Berkeley'in idealizmine bıraktı.

George Berkeley, materyalizmin düşmanıydı. Dünyada yalnızca ruhların var olduğunu, buna karşılık maddenin var olmadığını öne sürer. Berkeley madde kavramının ortadan kaldırılmasını ve hatta Materyalistlerin tutuklanmasını istiyordu. Amacı materyalizmi yadsımak ve dinsel dünya hakkında kanıtlar ileri sürmektir. Fransa'da modern çağların felsefesinin temsilcisi Descartes'tir. Descartes fizikte doğanın maddiliğini, başlangıçsız ve sonsuz karakterini gösteriyordu. Ona göre doğa hareket halindedir ama bu hareket mekanik yasalarına uygun olarak olmaktadır. Descartes rasyonalizmin kurucusudur.

18. Yüzyılda Fransız Materyalizmi

18. yüzyılın sonunda Fransa'da burjuva devrimiyle feodalizm yerini burjuvazinin egemenliğine bıraktı. Bu devrimden önce devrimci burjuvazi feodalizme, onun idealist dünya görüşüne karşı savaştı ve bu mücadele sırasında Fransız Materyalizmi ortaya çıktı. Fransız materyalistleri dinin, idealizmin ve gericiğin tamamen karşıtıdır ve amaçları toplumun büyük bir kesimini ideolojik bakımdan aydınlatıp donatmaktır. Fransız materyalistlerine göre maddelerin hareketi bir ilahi güçten, Tanrı'dan değil maddelerin kendiliğinden hareketidir. Maddenin hareketini insan ortadan kaldıramaz veya değiştiremez, hareket doğa yasalarına göre olur. Oluşturdukları doğa sistemi felsefeye en büyük katkılarıdır.

18.Yüzyılda Rusya'da Materyalizm

Bu yüzyılda Rusya'da materyalist görüş gelişti. Bu görüşün temsilcileri Lomonosov ve Alexandre Radichtcev'dir. Lomonosov felsefi görüşlerini bilimsel bulgulara dayandırıyor. Kendi bulunduğu maddenin korunumu yasası yardımıyla maddi dünyanın teklifini savunuyordu. Deneysel bilginin savunucusuydu ve dinin, kilisenin, bilinmezliğin karşıtıydı. Raditchev de materyalist dünya görüşünü ele aldı ve onu geliştirdi. Böylece 17. ve 18. Yüzyıllarda Metafizik Materyalizm oluştu. Bu çağın ilerici sınıfının görüşü olan Metafizik Materyalizm, feodalizmin gerici ideolojisine, idealizme ve dine ağır bir darbe indirdi. Bu görüş, bilimsel dünya görüşünün gelişimi için ileriye doğru önemli ve büyük bir adımdır.

Antakya Fanzin Ekibi

felsefenin .1. ilkeleri

(diyalektik materyalizm)

v.afanasiev

yar yayınları

KİTAP TANITIMI “KÖRLÜK”

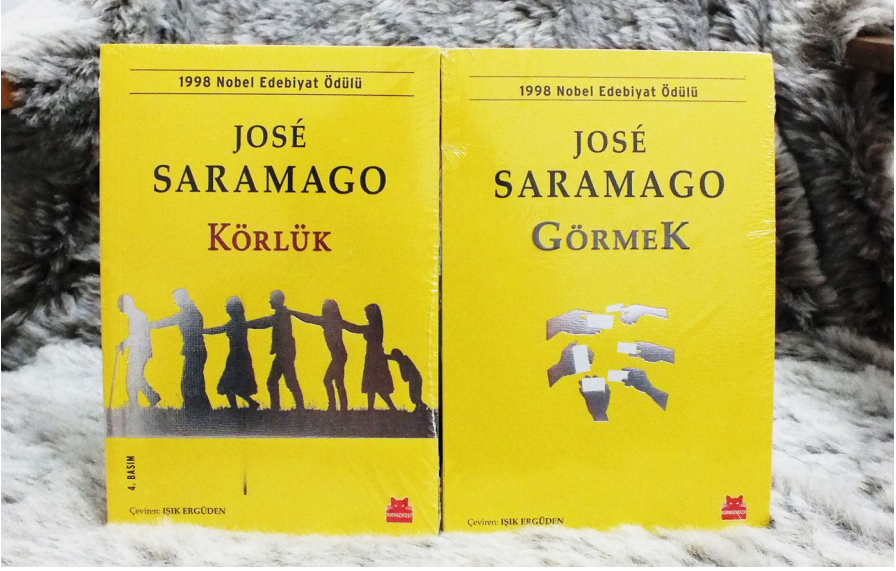
Portekizli bir gazeteciyken siyasi nedenlerden dolayı işinden kovulmasının hayatındaki en iyi şans olduğunu, çünkü bunun bir yazar olarak yeniden doğuşuna sebep olduğunu söyleyen Jose Saramago'nun Körlük kitabını inceleyeceğiz. Körlük, belirsiz bir yer ve isimsiz kişiler çerçevesinde kurgulanmış distopik bir romandır. Romanda yazar fiziksel bir körlük metaforu üzerinden aslında insanı toplumda körleştiren nedenler olarak ortaya koyduğu devlet, birey ve dini sorgulamıştır. Devlet önce suni krizler yaratmakta ve sonra algı yönetimiyle bunları çözmeye çalıştığına inandırdığı halka sonuçta istediğini yaptırmaktadır. Bu da körlüğün bir sonucu olarak kaos zeminini oluşturmaktadır.

Devlet, körlüğe kapılan insanlar için “beyaz felaket” tabiri kullanmaktadır ve nedeni tespit edilemeyen körlük salgın bir hastalık biçiminde yayılmaktadır. Salgının önü alınamadığından körlüğe kapılan insanlar akıl hastanesine toplanılarak karantinaya alınmaktadır. Ancak bu uygulamayla birlikte insanların değer yargılarını yitirdiği ve ilkel güdülerin, korku, açlık, cinsellik gibi özelliklerin açığa çıktığı görülmektedir. Devlet, “böcek ölürse zehir de kalmaz” düşüncesiyle körlüğe kapılanları tecrit eden, insanları korku üzerinden manipüle eden ve ötekileştiren

bir sistem olarak ortaya konmuştur. Devletin açlık ve cinsellik ihtiyaçlarını manipüle etmesiyle de ahlaki değerler yitirilmektedir ve bu vicdani körleşme olarak ifade edilmiştir. Bir müddet sonra devletin salgına karşı kayıtsızlığı ve önlem almadaki yetersizliği ama basına karşı durumun önünü almaya çalışıyor gibi tavır takınılması ile aslında devletin körleşmeye bilerek sebep olduğuna işaret edilmektedir.

Akıl hastanesinde, zamanla dışarıdan yardımların da kesilmesiyle mikro alem kurulmuştur ve gittikçe artan kör nüfusla birlikte bu alemde insanlar artık gerçek anlamda yaşamak yerine hayatta kalmaya çalışmaktadır. Böylelikle çeteleşme, aç gözlülük, yolsuzluk, bencillik, saldırganlık gibi ahlaki zaafılar ortaya çıkmaktadır. Yazara göre çeteleşmeyi devlet kendi eliyle oluşturmuş veya buna göz yummuştur. Aynı zamanda çeteleşmeyle kadınların da metalaştırıldığı vurgulanmıştır.

Romanda ahlaki değerler, zaman zaman görebildiğine pişman olan, ama hiç kör olmayan doktorun karısı üzerinden ele alınmıştır. Aynı zamanda yazar körlük problemini dini kurumlar ve dindarlar üzerinden de ele almıştır.

Körlük, vermek istediği mesajlarla evrensel nitelik taşıması bakımından çok değerli bir roman. Körlük metaforu üzerinden yaptığı kurguyla, farkındalığı ve yaşama dair sorumlulukları sorguluyor, çevresinde olup bitenlerden başka yöne bakan ve sorumluluk hissetmeyen insanların bir tür körlüğe tutulduğunu ifade ediyor. Saramago, Nobel Edebiyat  d l  konuşmasında da bunu şöyle anlatıyor:* “Haklarımızı talep ederkenki heyecanımızı aynı şekilde görevlerimizin sorumluluğunu alırken de taşımalıyız. Bu sayede dünya daha iyi bir yer haline gelebilir.”

İstanbul’dan Bir D B’l 

Deprem Değil Kapitalizm Öldürür!

Devrimci Öğrenci Birliği-DÖB

DOBirliđi

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

dobbirliđi68

